

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD

No. 13.

Tacoma, Wash. Juli. 10, 1894.

Vol. 4

German Amberg Preus

Vort Samsunds ærværdige Formand er dødt! Tidligt om Morgenen, den 2den Juli hensov han stille og roligt under et Besøg hos sin Datter i Lee, Illinois.

Følgende Beretning herom, som vi har saant af „American“, haaber vi, vil være kjærkommen for Herald's Læsere.

„Han fik en Hjørn Død. Træt af Arbeidet i Aarets Synodensøder, i to af hvilket han paa Embeds Begne tog Del og optraadte med næsten ungdommelig Kraft, vilde han hvile sig i nogle Dage hos sin ældste Datter og sin Svigersøn, Pastor J. Nordby i Lee, Ill. Han kom did i Slutten af forrige Uge. Søndag den 1ste Juli holdt Pastor Nordby Konfirmation i sin Kirke, og den gamle var hele Tiden tilstede under den lange Tjeneste. Paa Rejse fra Starbuck, Minn., hvor Minnesota Distrikt holdt Synodensøde, til Lee, Ill., blev han angrebet af den farlige Sygdom, han var paa, nemlig et Hjerteonde; men han kom sig igjen, og man merkede intet usædvanligt hos ham den sidste Dag, han levede. Ved Sengetid gik han op paa det Værelse, som var ham anvist; men her var han nær kommet til at dø alene. Alle saa i dyb Søvn, da den gamle fik et nyt Anfald af sin Hjertesygdom. Kun med stor Anstrengelse kunde han banke saavidt høit, at man hørte ham. Svigersønnen og hans Hustru isede da til og fandt, at den kjære Fader var alvorlig syg. Han klagede over Smerter i Brystet, Maven og Armene. Sygdommen slog sig ogsaa paa Hjerner, og han maatte kaste op. Men hele Tiden var han fuldt bevidst.

Gamle Preus forstod snart, at hans Time var kommen og talte Gud, fordi han vilde kalde ham hjem. Ud paa Morgenen begyndte Smerterne at mildnes. Den døende bedede Armene viret ligesom for at holde sine Hænder, og de omstaaende hjalp ham. Han læste Fadervor og sagde derpaa: „Herre Jesus, hjælp mig! Hus alle de andre! Tak for alt!“, Det var hans sidste Ord. Kl. var lidt over 5, da han sov hen.

German Amberg Preus var født den 18de Juni 1825 i Christiansland, hvor Faderen var Overlærer. Han gjennemgik Byens Latinskole, tog Examen Artium i 1843 og studerede Teologi til 1848, da han tog Embedsexamen med bedst Karakter. En kort Tid arbejdede han som Lærer, men reiste i 1851 over Havet med sin unge Hustru Caroline Keyser, en Datter af Professor i Teologi ved Christiania Universitet Christian Keyser, og en Slægtning af sin Mand, for i Ameri-

kas Nybygger at finde det rette Felt for sine bethdelige Evner og sin ædle Viskelyst. Han var kaldet til Prest for Spring Prairie og annekterede Menigheder i Wisconsin, og her forblev han i 43 Aar, idet han ikke kom til at modtage andre Kald, Njont forskjellige Menigheder i den norske Synode ønskede at faa ham til sin Prest. Med sine gamle Menigheder voksede han mere og mere sammen og blev til sidst som en Fader for dem, men en Fader, som altid førte Respekt med sig. „Du faar ikke Begreb om Preus ved at høre ham paa Synodensøder eller paa Prestekonferenser,“ sagde en af hans forrige Kapellaner til en Ven; „du maa høre ham hjemme i hans egne Kirker; da taler han som en kjærlig Fader til sine Børn.“

Afsøde G. A. Preus var af en fjedlfast Karakter og besad et Administrationstalent, som den unge norske Synode forstod at gøre sig til Nytte. Den valgte ham til sin Formand allerede i 1862, da den selv endnu ikke havde traadt sine Værelse, og den vedblev at gjenvalge ham, saalænge han levede. Paa Fællestnoden i Chicago i 1893 frabad han sig Gjenvalg, da en Hjertesfeil og anden Sygdom Vinteren forud havde bragt ham til at holde Sengen; men valgt blev han alligevel. Saaledes kom han til at dø „paa sin Bispestol,“ som man pleier at sige i det gamle Land.

Saa er da den gamle Arbejder kommen til Hvile. Han har været en dygtig og tro og stadig Arbejder i Herrens Ringeard.

Han har ikke forsøgt snart her, snart der for at finde noget, han likte bedre, men er bleven tro paa den Post, hvor han mente, Gud vilde have ham. I 43 Aar har han virket som Prest i samme Kald; og i 32 Aar har han uden Afbrydelse været Formand for den norske Synode. Det byrdesfulde Formandsembede blev endnu tungere og mere ansvarstid ved den Lærestrib, som Synoden i den sidste Del af denne Tid har maattet kæmpe med Modstandere dels udenfor dels inden selve Samsundet; men fast og rolig, fordi han stod paa Sandheden Klippe, stolede han paa, at Sandheden til sidst altid vilde seire, og hans Haab og Tillid blev ikke beskjæmmet. Det maa anses som en særegen Guds Naade, at vort Samsund saa tidligt fik en saa dygtig Leder og fik beholdt ham saa længe. Lader os da takke Gud for, hvad han har gjort for os ved Past. G. A. Preus. Han tænkte fremdeles vort Samsund dygtige og trofaste Ledere, som forstaa sig paa Tidens Arav og tillige forstaa at anvende de rette Midler mod Tidens Sygdomme.

Forunderligere end et Eventyr.

(Efter F. S. 1885.)

(Fortsættelse.)

Den 26de Juli 1861 fandt den første Daabs andling Sted, idet Past. Tugwell købte 19 Vogne (14 Mænd og 5 Kvinder) og 4 Børn. Afstillede Andre ønskede at døbes, men man fandt, at det var bedst, at de ventede noget endnu. Andre turde ikke for deres Slægtninger. Som sædvanlig fremtalte Daabs handlingen stor Uvilje blandt de Hedenskinnede. „Efterat disse aabenlyst have flitt sig fra Hedningerne,“ skriver Duncan, „har der været mere Forsølgelse fra Herrens Fiender. Vi kunne vente, at denne vil tiltage. De Omvendte blive for Tiden alvorlig fristede og prøvede, men vi bede, at de maa bevares tro. Medens Nogle have vaigt deres Parti, og Mange, og det stadig Flere, ere bekymrede, blive Andre—de Ugubelige—værre og værre. Drukkenstaben synes at tage til, altsom Veligheden dertil tiltager. Pastor Tugwell var meget vel tilfreds med dem, han købte. Takket være Herren for denne ringe Begyndelse.“ Grundbolden, Duncan sagde, var Jesus Kristus og ham korsfæstet. De historiske Kjendsgjæringer om Herrens Liv og Død, de Grunde, der førte dertil, Følgerne deraf, det fuldkomne tilstrækkelige Offer og Fuldbeholdelse for al Verdens Synd, som Kristus bragte paa Korset, det var det, han alter og alter bestræbte sig for at indpræge sine Tilhørere og lægge dem paa Hjerte.

Efterat Past. Tugwell var kommen, havde det været Hensigten, at Duncan skulde saasnart som muligt begive sig til et Sted, omtrent 30 Mil Syd paa, ved Navn Metlakatta og der samle om sig som Kjernen for en kristelig Nybygd dem af de Omvendte i Fort Simpson, som vilde drage med ham dertil. Allerede 1859 havde Duncan paatræft dette, og han skriver derom: „Hvad skal der dog blive af Børnene og de Unge, der modtage Undervisning, naar de forlade Skolen? Saa de Lov til at slippe fra mig ud i det Lastens og Glendighedens Dyb, som alle vegne omringer dem, saa er disse Stammeres Skjebne afgjort, og al den Nøje og Befæstning, som allerede er anvendt paa deres Velfærd, kunde ligesaa vel være kastet bort. Den betænkende Del af Indianerne ser selv dette og beder om, ja forlanger indstændig et Hjælpemiddel. Høvdingen for en Stamme (en venlighindet gammel Mand) spørger mig stadig derom, og beder mig om at gjøre Skridt til at give de Indianere, der ere stemte derved, og især de Børn, der nu modtage Undervisning, en Udsigt og en Bistand til at blive, hvad gode Mennesker ønske, at de maa blive. Som Sagerne nu staa, kan efter min Mening intet virkelig eller varigt Gode udrettes. Selvst Victoria ligger 400 Mil herfra, vil den altid være et Tilstrækningssted for disse Stammer og for mange, der bo endnu længere borte. De blive demoraliserede og sygte med Sygdom, og derved vende de saa tilbage, helårsede med Brændevin, og udbrede Rædsels-scener altsom forfærdelige til at beskrives. Det er let at se, at hvis denne Tingens Tilstand ikke forbedres, vil den inden kort Tid medføre Tilintetgjørelse for Alle, selv nu er der Mange, om hvilke man ikke kan gjøre sig nogen Forhaabning; de ere befængte med Sygdom, og Slaver af deres lastefulde

Levnet. Men Haabet blusser op og siger, at der er et Slægtes, endnu ubesmittet af disse tilintetgjørende Vaster, og til at hjælpe dem vilde vi paakalde de Kristnes Bestræbelser. Og tillad mig derfor nu i al Beskedenhed at foreslaa den Retning, hvori jeg tænker, de kristelige Bestræbelser skulle gaa. Strog bør en Nybygd anlægges paa et Sted, hvor Industri skal læres og belønnes, og hvorfra berusende Drikke skulle udelukkes. Et saadant Sted findes—Indianerne tale ofte til mig derom—omtrent 30 Mil herfra; og en god Del velsindede Indianere ere, det er jeg vis paa, rede til med Haand og Hjerte at tage fat paa Gjærningen; afstillede Vogne, der betragter deres Stilling som haabløse, ere meget beklumrede for deres Børn. De ønske at overdrage mig dem at undervise og opdrage dem paa min egen Maade, som de se, er god. Blicher en saadan Plan bragt istand, kunne vi fornuftigvis vente, at Evangeliets Træ vil staa Rød, og naar det engang er rodfæstet, udbrede sine Fredens Grenne til alle Sider, til hele Landet finder Og under dets Skygge. Blicher den ikke bragt istand, frygter jeg for, at vi vilde opleve at se de kjære Børn, jeg har undervist, ødelagte for vore Dine.“

Siedet, Duncan havde udseet, var Metlakatta, en liden By, der for en Del Aar siden var forladt af sine Indvaanere paa Saa nær, der nu ogsaa drog bort; den laa ved Kysten paa et smukt og bekvemt Sted. Det lykkedes ham dog først 1862 at saa Nybygden begyndt, thi Pastor Tugwell, der skulde have draget derned 1861, blev syg og maatte vende tilbage til England, og det blev Duncan selv, som kom til at anlægge den. Før han drog ud, lod han de Indianere, der vilde drage med, forpligte sig til Følgende: 1) at opgibe deres Trolbomskunst, 2) at ophøre med at hidkalde Besværgelser, naar de bleve syge, 3) at ophøre med at spille, 4) med at give deres Grundom bort, 5) med at male deres Ansigter, 6) med at drikke berusende Drikke, 7) med at arbejde om Søndagen, 8) at ville besøge Gudstjenesten, 9) lade deres Børn gaa i Skolen, 10) være renlige, 11) flittige, 12) fredelige, 13) ærlige i Handel, 14) at bygge nette Huse og 15) betale Bykatten.

Det vil let sees, at Duncan her begik den Feil, som Missionærer have saa vanskeligt ved at holde sig fri for, og som man ogsaa begik, da vore Forældre kristnedes, at bekæmpe Folketsikke, som kunne være urimelige, men som dog ikke i og for sig stride mod Kristendommen som saadan. Blandt meget andet, som hemmede Kristendommens Fremme blandt Eskimjærne, nævnes da ogsaa Duncans Fordring, at de skulde opgibe Godevædelighederne, Afsiglets Bemaling og andre Folketsikke, hvilket de saare nødtigt vilde.

Den 27de Mai forlod Duncan med 6 Vaade, hvori var omtrent 50 Vogne og Børn, Fort Simpson og ankom Dagen efter til Metlakatta, hvor Nogle, der vare dragne forud, allerede havde begyndt Bygningsarbejdet. Den 6te Juni kom til Alles Glæde atter en Flaade med Nybyggere, ialt 300, næsten hele Slægten Pittahn med to af dens Høvdinge. De bragte tillige den sørgelige Efterretning, at Kopperne, der vare udbrudte i Hovedstaden, vare komne til Fort Simpson. Der fik de indsopte Besværgere nu travelt, og Tugen var ivrige om at bruge dem end Vegalts Slægt; den gik en Tid fri so

Fisitetiden var allerede begyndt, og en stor Del af Befolkningen var borte; paa Duncans Raad gjorde de derfor først en Udflugt til Fisterpladsen ved Naasflodens Munding, hvor 5000 Indianere vare samlede for at høste af Havets rige Gaver. „Mærkelig var Forskjellen,“ skriver Biskoppen, „mellem Metlakalla-Indianerne og Hedningerne. De vare rene, livlige, indsigtsfulde, nette, de vare sjenstynlig stegne opad i den menneskelige Trinsølge. Kristendom og Skuen hen til Gud og Frelseren havde hævet dem sjælelig, sædelig, ja legemlig. Og her vare de dog hjemmefra. Det var nogle saa Hedningea hos dem, Slægtninger, som i tidligere Dage fiskede med dem. De vare malede røde og sorte, vare stidne og væmmelige, desto mere slaaende var Modsetninger.“ Søndagen kom, den første i Fisitetiden, siden de havde sluttet sig til Guds Folk, hvad gjorde de da? De lode Arbeidet ligge, idet de sagde: „Vi ere Guds Folk, Gud vil sørge for os, og vi ville tilbringe Dagen, som han siger os, at vi skalde det.“ Heller ikke betænkte Daabskandidaterne sig paa at afbryde Fisteriet for med Biskopen at vende tilbage til Metlakalla til Daabskandiderligheden. Den 19de April, Dagen efter Hjemkomsten, var en Søndag, og efter Biskopen havde prædiket først ombord paa det Krigsskib, med hvilket han var kommen, og dernæst iland, begyndte han at overhøre Daabskandidaterne, hvormed han fortsatte Mandag og Tirsdag; enhver enkelt Indianer, der kom frem, udsurgte han og talte han med. Spørgsmaalene, han gjorde, vare i Almindelighed disse: „Ofter du at blive en Kristen? Føler du dine Synder, og trænger du til et nyt Hjerte? Hvorledes kom du først til at vende dig til Gud? Hvorledes venter du at saa Synesforlæbelse? Er du bange for at dø? Bedder du til Gud? Hvem ser du hen til om Frelse? Hvilket Haab har du efter Døden? Hvoraf ved du, at Gud vil være dig naadig? Hvad maa vi gjøre, naar vi ere svage? Hvorledes vil det gaa os, naar vi dø? Hvad gjør det vanskelig at bede? FINDER du nogen særlig Hindring i at vende dig til Gud? Hvad Haab gjør du dig om at have Syndernes Forlæbelse?“ „Først fremdrog jeg,“ skriver Biskopen, deres Betragtningssmaaede af det Nødvendige: at omvende sig af deres eget personlige Afskud til Omvendelse, dernæst udsurgte jeg dem om de tre Personer i Treenheden og hveris særegne Gjertning med Hensigt paa Dømmen og Sjælens Tilstand hidsjet, idet jeg saa spurte mig for om deres private aandelige Liv for at lære deres personlige Tilgættelse af Omvendelsen og Troen at kjende. Jeg undersøgte deres Altraa efter Daaben og forlangte Bevis paa deres Rebebonhed til at tage Guds Billie til deres Kettesnor, at tale for Guds Sag, at arbejde for hans Beie deres hele Liv. Jeg søgte at udfinde de nærmere Omstændigheder ved deres Opvækkelse og at lære at kjende de Brøvelser og den Raade de havde været Gjenstand for. Idet jeg saa lovede dem Daaben, formanede jeg dem til alvorlig Bøn og Andagt som en særlig Forberedelse til Tiden kom.“

Biskopen har optegnet mange af de Svar, han fik, med særlige Bemærkninger om de forskjellige Daabskandidater, og vi vilde ønske, at Pladsen tillod os at anføre adskillige af dem; de røbe aandeligt Liv og aandelig Erfaring.

Efterat Overhøringen var tilende, døbte Biskopen 56

Mænd og Kvinder. Kirken var et simpelt Bjælkehús, Døbsfonten tre Bandsbade, Alt var yderlig simpelt, men Herrens Mand var tilstede og gav sig Tidnesbyrd i de Tilstedeværendes Andagt. Dagen efter døbles 14 Børn. Kun kristne Forældres Børn døbles, og Børn over syv Aar fandt Biskopen det rettest at vægre sig ved at døbe, til de vare forberedte til Daaben. [Sluttet.]

Forskjelligt.

—Luthers lille Katholismus var den første Bog, som blev oversat paa Indianernes Sprog. Det første Børnehjem i Amerika var luthersk. En luthersk Missionær var den første, som oversatte det nye Testamente paa det hinduistiske Sprog. —[B. og S.]

—Past. Belsheim i Norge, som er bleven berømt som Oldgransker, særlig hvad Bibelens Tilblivelse angaar, har nylig holdt et Foredrag i Kristiania, hvor han gjorde Rede for de forskjellige Haandskrifter. I sit Foredrag udtalte han, at ingen Skrifter fra Oldtiden er bedre beviste at være ægte end det nye Testamente. —[B. og S.]

—„Vor Gud han er saa fast en Borg“ blev nylig sunget i Washington af et af den berømte Sankey indøvet Kor paa 150 Stemmer. Virkningen paa det amerikanske Publikum skal have været storartet. Det var Alles Mening, at noget saa Storlagent i Musik havde de aldrig hørt paa det aandelige Omraade. —[B. og S.]

—De Romerske-Katholske i Amerika. Rom anvender alle Kræfter paa at gjøre det amerikanske Folk romersk findet, 10,000 romerske Præster, deriblandt over 2000 Jesuiter, med Hundreduisende Munke og Nonner og mange Tusind Lærere og Missionærer arbejde professionsmæssig med fanatisk Iver paa det amerikanske Folks Katholisering, særlig ved Ungdommens Opdragelse og de saakaldte Barmhjertighedsanstalter (i. Wider den Erbsind, p. 30.) —[B. og S.]

—Frankriges Tilbagegang i Sædelighed er Gjenstand for endog de største Statsmænds Bekymring. Nylig har en af Frankriges mest berømte Statsmænd, Jules Simon, offentlig erklæret, at Hovedsagen til den nuværende sørgelige Tilstand blandt det franske Folk hovedsagelig skyldes den fuldstændige Verdsliggjørelse af Statsfoterne, idet Religionen er bleven udelukket. Jules Simon er selv nærmest Fritænker, men han holder fast paa Religionens forældrende Indflydelse og tror, at hvor Religionen udelukkes, vil Staten gaa under i Opløsning og omstyrkende Anarkisme. [B. og S.]

Den Norske Synodes Præster i Oregon afholdt en Konferens med offentlig Samtalemøde i „Vor Frelser“ Menigheds Kirke, Pastor A. O. Dolvins Kald, Portland fra 14 til 18de Juni inclusive.

Man behandlede Missionsarbeidet i Oregon og tilgrændsende Dele af Washington, dets Fordeling, Raal og Reihode. Om Organisation af Menigheder, samt om Arbeidet ved

Missionsmenigheder, Kaldelse af Prest, Antagelse af Menighedsordning, Katekisation etc.

Man besluttede at anmode Nordre Specialkonferens om Afholdelse af et Møde fra 1ste til 6te August i Parkland Wash. dels for at forhandle om Pacific Lutheran University, dels for videre at behandle Missionen.

Lørdag Aften indbød Menighedens Kvindeforening til Fest med Sals af de af Foreningen opsyede Gjenstande.

Søndag prædikede Past. Pederson om Form. om Aftenen afholdtes Samtale-møde med Menigheden, Thema var:

1.) „Hvilke er Kjendetegnene paa en sand kristelig lutherisk Menighed.“

2.) Kan en Kirken i Længden blive staaende udenfor en saadan Menighed, naar han opholder sig paa et Sted, hvor en saadan findes?”

Parkland Menighed har faaet sig en smuk Prestegaard, hvoraf den har af Væe.

Pastor T. Tønnesen har modtaget Kald til denne Menighed og vil overtage det i August. L. N.

Nogle Ord om Synodemodet i Iowa Distrikt.

* o *

Mødet aabnedes i Roland Iowa Onsdag Formiddag den 23de Mai af Formand B. Koren. Deltagelsen af brøde Prester, Repræsentanter og Gæster var meget stor fra Begyndelsen til Enden. De Forretningsager, som modtoges med størst Interesse og fremkaldte den mest Debat var: Lutheran Normal School i Sioux Falls, et Forslag om Optagelsen af et Offer i hver Menighed for Synodemodet og Opskriften af en Bærebog ved Luther College i Decorah.

Det blev fremhævet af Nogle at „Lutheran Normal School“ ikke havde baaet Frugter som svarede til Udgifterne, og af denne Grund og formedels de trange Tider burde den nedlægges eller overdrages til Folket i Omegnen af Sioux Falls, Synoden skulde forsøge at faa sine Bærere uddannet ved en „Side Show“ (Udtrykket brugt af den anden Del) oprettet ved Lutheran Academy i Albert Lea.

„Lutheran Normal School“ blev taget i Forsvar af Formand Koren, Prof. Larsen og andre, med megen Dygtighed, og det blev stadfæstet ved mange Bevisgrunde, at dette vilde være et uundværdigt Tilbagekridt og en moralsk Uret.

Det fremlagte Forslag blev forkastet, derimod blev det besluttet snarest muligt at faa den i Sioux Falls paa-begyndte nye Bygning færdig.

Det blev ogsaa besluttet at optage et Offer i Menighederne for de aarlige Møder: og dette Offer skulde medbringes af Repræsentanterne, som Menighedens Gave at bruges til det Viemed, som Mødet maatte bestemme.

Formedels de mange nuværende Krav og de haarde Tider kunde ikke Synoden bevilge Penge til den omtalte Bærebog ved Luther College.

Som Gjenstand for Bæreforhandling var opstillet: 1 Joh 5, 4. „Alk det som er født af Gud overvinder Verden; og vor Tro er den Seier som haver overvundet Verden.“

Referenten Past. E. B. Jensen opstillede til Ledetraad under Forhandlingerne følgende Sætter:

1. Verdens Opgave ligeoverfor de Kirke er; at afholde dem fra at gjøre Guds Vilje og holde hans Bud. Den søger derfor at forhindre de Kirke i a) Aretjende og holde fast ved Ordets Sandheder; b) at tro og leve i Overensstemmelse med dem.

2. Menneskets naturlige Kræfter formaar intet lige overfor Verden; i jordiske Ting har de en liden Magt; men i aandelige Ting er de magtesløse.

3. Den Kirke har ved Troen overvundet Verden, fordi Troen griber Kristi Fortjeneste og gjør sig delagtig i hans Seier.

4. Den Kirke maa, kan og skal hver Dag, faa længe han er her i Livet, overvinde Verden ved de Naadegaver, han haver faaet af Gud ved Gjensødeljen.

5. I hvor vel de Kræfter, som den Kirke har faaet af Gud ved Gjensødeljen er i sig selv uovervindelige, saa kan dog den Kirke ved egen Skyld miste Troen og dermed al Naade; derfor maa han for at blive bevaret a) flittig bruge Guds Ord og Alterets Sakramente. b) flittig bede, c) flittig søge sig i de kristelige Dyder.

Noget nøagtigt og fuldstændigt Udrag af Udviklingen af disse Punkter kan ikke gives her, men vi vil blot pege paa enkelte Sandheder, som blev kraftigen fremhævet.

Denne Nutidens Verdens Visdom! Selvfølgelyst, og deraf følgende Forskjævelse af Guds Ord gjør det særdeles nødvendigt for de Kirke at holde fast ved Guds Ords rene, søde og urokkelige Sandheder.

At give Slip paa Bibelen som Guds egen Åbenbaring og en guddommelig Inspiration er at omslytte den hele kristelige Religion.

Og for det andet kan ikke Mennesket af sig selv alene gribe, eller erhverve sig Salighed ved sin Fortjeneste, men det er en Guds Gave formedels hans uendelige Kjærlighed i Kristus.

Vi vil selv her bemærke, at dette ikke blot er efter Guds Ords Bære, men endog svarer til en rigtig og sand Opfattelse af Naturens Lov, medens de Bantroendes Udvikling af disse Love ofte minder os om Pauli Ord: „Der de sagde sig at være vise, bleve de Daarer“ og—„Thi denne Verdens Visdom er Daarlighed hos Gud; thi der er skrevet, han er den, som griber de Vise i deres Trædskhed.“

Kan vi vente, at Mineralriget skal kunne udbille, forklare og prædike om Riget paa det næst høiere Trin, nemlig Planteriget, eller dette om Dyreriget? Saaledes er det ganske naturligt, at „det naturlige Menneske ikke fattet de Ting som høre Guds Mand til; thi de ere ham en Daarlighed og han kan ikke kjende dem, thi de bedømmes aandeligen;“ endnu mindre kan det naturlige Menneske ved egen Magt tilægge sig Saligheden.

Det er nu en almindelig anerkjendt Naturens Lov, at kun Liv kan frembringe Liv, („the law of Biogenesis.“) En Sten kan umuligt af sig selv stige op i Planteriget. Derimod kan en Plante af Jorden optage noget af Mineralriget, omdanne dette og gjøre det til en levende Del af sig

1) selv. Denne Lov i Naturens Rige er et Billede af, hvordan det gaar til i Naadens Rige. Guds Søn selv maa bøde sig ned for at vi kan opstaa. Hvo som har Sønnen har Livet; hvo som ikke har Guds Søn har ikke Livet. „Dette er det evige Liv, at de kjende dig den eneste sande Gud og den, du udsendte Jesum Kristus.

Hvad, som er født af Kjød, er Kjød og, hvad som er født af Aanden, er Aand. Altsaa kan det nye aandelige Liv ikke virke eller staa ved Menneftets egen Kraft, men maa virke af Gud ved Naadens Midler. Ligesom nu ethvert levende Væsen maa have Næring, som passer til dets Eiendommeligheder; saaledes maa det aandelige Liv næres ved Føde, som svarer til dets aandelige Krav. Den eneste Næring, hvorved det nye aandelige Liv eller det nye Mennefte kan opholdes og voge, er jo Kristi Gjerning og Fortjeneste i Menneftens Sted. Dette Livens Brød er nedlagt i Naadens Midler, Evangelium og Sakramenterne, og annames der ved den sande levende Tro. Derfor kalder Jesus sig selv Vinttraet og de Troende Grenene, som af Vinttraet drager af sin Saft og Kraft, og som bærer megen Frugt, saa længe de bliver i ham. Disse Frugter er Kjærligheden til Gud og Næsten og de deraf flydende gode Gjerninger. Det, som det her fremsigter alt kommer an paa er at blive ved Troen forenet med sin Frelser. Thi at kjende ham er at elske ham, og at elske ham er at følge ham; dette bringer evig Lykke og Salighed.

Tirsdags Aften prædikede Pastor H. Matmin. Fredags Aften var Pastor T. A. Torgersen Referent i Forhandlingerne om „Unionisme i Lyset af Sandhed og Kjærlighed“; — Søndags Formiddag prædikede Past. B. Rorer, om Aftenen Past. H. J. Strand. Mandags Aften Pastor E. Hove paa engelsk og Søndagsprædiken Tirsdag Eftermiddag af Pastor J. E. Jørgensen.

Paa Synodens Opfordring frembar Formand Rorer, Forsamlingens hjertelige Tak til Menigheden i Rosand, som havde beviist en særdeles stor Velvillie og Opmærksomhed ved at bestaa i Møderne og ved Kjærlig Opvartning og Gjæstfrihed.

Det var vist et velbetydende Møde for Kirkens Fremme og Bevarelse, og en sand Trøst og Opbyggelse for mange hungerrige Sjæle.

Weyer Brandvig.

A. P. A.

Følgende er Slutninger, som „en Lutheraner“ er kommen til ved en stadig Gjennemgaaelse i et Aar af Selskabets anerkjendte Organer:

1) A. P. A. er blot den politiske Side af Frimureriet, da den bestaar af de samme Personer. Denne Identitet er maaske ikke forfættelig, men det er alligevel et Faktum. Fremragende Frimurere er næsten altid fremragende A. P. A. Medlemmer. Vor Korrespondent ved maaske ikke, som Tilfældet er, at det *grip*, som bruges af *Masonic Entered Apprentice* ved at gribe den højre Haand, er netop den samme, som bruges af A. P. A.; blot at disse bruger den ven-

stre Haand. — [Editor Cynosure]

2) Kampen mod den romersk-katolske Kirke er blot et Baastub for at søre Folk bag Lyset. Protestanter, som sender til Frimurerens Fiendskab mod den oopenbare Religion, faa derved soltes ind i A. P. A. af Frygt for Jesuiterne.

3) Deres pralende Patriotisme er ogsaa et Baastub; et Middele til et vist Maal. De overgaar endog Saloonverternes store Patriotisme i at vaie Flag, strige Hurra for *Uncle Sam* o. s. v. Det er blot et Skin, og selv det et meget tyndt et.

4) A. P. A. Foreningens egentlige Maal er at fjerne kristelig Indflydelse fra Politiken og at gjøre Landets Skolesystem til et Baaben imod Kristendommen.

5) Dernæst er deres Hensigt at vække Fiendskab mellem indfødte Amerikanere og senere Indvandrere samt disses Børn. Den Kjendsgjerning, at i de Stater, som ligger nordensfor Washington, de indvandrede og deres Børn er næsten ligesaa talrige som de tidligere indvandrede [eller indfødte,] er en hemmelig Drivesjær for A. P. A.; det gjælder at gjenoplive det gamle *Know-nothing*-Parti.

Det vilde være ønskeligt, hvis alle, som ivrer mod hemmelige Selskaber, kunde finde Tid til at undersøge denne A. P. A. Forenings Arbejde. Hvis den er en saadan frihedselskende Institution, som den selv siger sig at være, burde den understøttes. Men dens hemmelige Karakter gjør den mistænkelig, og det var det, som vakte min Nygjerrighed. Lad andre undersøge den og give „Cynosure's“ Læsere deres Mening tilkjende. Min Opfatning er, at den kristelige Moral og Samvittighedsfrihed har endog en farligere Fiende i A. P. A. Foreningen end i selve Frimureriet. [„Cynosure.“] H. A. P.

—Mere fra A. P. A. Fra „Der Lutheraner“ meddeles følgende: „En Hr. N. H. er tilskriver os under 19de Februar 1894 følgende:

„Gode Herre! Da De udgiver Bladet „Der Lutheraner“, kan De virke meget for en Sag til Deres egen Nytte, hvis De indser det og vil. Jeg er nemlig en indføoren A. P. A., jeg betæner ikke at sige Dem, at vort anseede Selskab daglig vinder Medlemmer. Mænd blandt de indflydelsesrigeste og mest anseede i dette store Land hører til vort Forbund. . . . Forat vi ganske sikkert kan nu vort Maal, er det vor Bestræbelse for det første at gjøre Bodelirkens Menighedsstoler umulige. Naar man naa betæner, at vort *Public School System* er en virkelig amerikansk Indretning, vor Nations Haab og Stoltthed, saa maa vi som ægte Amerikanere betragte som landsforræderisk ethvert Samsund, der underholder sine egne Menighedsstoler, da den sande Patriotisme dog alene i *Public Schools* bliver bragt Børnene. En Menighedsstole er derfor kun skadelig for Børnene. . . . Derfor bort med Menighedsstolen! Og efterdi jeg selv tidligere var slagen med lutherisk Blindhed, vil jeg idag som Ven give Dem det gode Raad: Betæner De Deres lutheriske Folk om, at de sender sine Børn i *Public*-Skolen, og at de opgiver sin Sektstole; thi det er sikkert, at vi, A. P. A., marscherer frem med Stormskridt for at gjøre de katolske Sektstoler umulige, og naar vi er færdige dermed, tager vi fat paa de lutheriske Sektstoler. . . . Altsaa, I Lutheranere! opgiv hellere godvillig eders

Menighedsstoler, spørg man skal tvinge eder dertil... Op-giv med det gode dette eders Tæveri, spørg I med Magt bliver tvingne dertil."

"Al det, som er ubeløbt, fremgaar, at Brevskriveren er en til Baptisterne og al den Lutheraner, som nu nærer det Haab, at den Tid ikke er fjern, at kun en Religion, Baptister-nes, vil finde Plads i Amerika. Os var det om at gjøre at lade denne indsvorne A. P. A. med sine egne Ord sige vore Læsere, hvad han har at sige om hint hemmelige Selstabs Planer med Hensyn til vore lutheriske Menighedsstoler. Gud give, at det gaar med disse Anslag, som der staar skrevet Es. 8. 10: "Lægger Raad op. Det skal dog gjøres til intet."

H. A. P. i Co. L. K.

Mærk!

"Herald" sendes til Mange, som ikke har begjæret den. Noget af disse har meldt sig som Abonnenter og har indsendt sin Kontingent. Men de fleste har, enkelte endog i aarevis, hele Tiden modtaget Bladet uden at sige et Ord derom. Det er ikke Meningen at bruge den Ret, Boven hjemler os her, men vi har ikke Raad til at lade det gaa saaledes længere. De, som allsaa paa ovennævnte Maade har modtaget Bladet, bedes venligt om at gjøre os den Tjeneste enten ved Postal Card at melde, at de ikke vil holde det, eller ogsaa paa ordentlig Maade abonnere paa Bladet og indsende 50 Cts for indværende Aar [1894]. Synes Roger, at han skulder mere, saa har vi intet imod at han sender, hvad han mener, er ret.

Til de Abonnenter, som skulder for Bladet, skal vi sende Regning ved Postal Card, efter som vi faar Tid dertil. Vi haaber da, at disse haade selv vil sende, hvad de skulder, og vil lige prøve at faa nye Abonnenter. Skal Bladet holdes gaaende, saa maa det faa bedre Understøttelse end hidtil.

Indsendelser modtages med Taknemmelighed, især kirkelige Nyheder, og de skal blive optagne, saa sandt det kan bruges. Hvis Bedkommene vilde blive tydeligt, med Blyant, bare paa den ene Side af Papiret og med nogenlunde Rum mellem Linierne og de enkelte Ord, saa var det os kjær; det gjør intet, om man skriver stygt eller feilagtigt.

Julerosen.

Naar hver en Blomst er visnet og segnet om paa Jord,
Og Sneens kolde Dække udbleit har hvert Spor,
Da bryder Julerosen med liljekvide Blad
Igen gennem froste Skorpe og stiller Sneen ab.

Den løser ned sit Hoved, fint rødmande paa Rind,
Med Klokkerne paa Taarnet den ringer Julen ind;
Som de, saa taler den om hin Julerosen from,
Der midt i Sydens Vinter til Verdens Frelse kom.

Og, som dens Stilk er rødskænt fra Hoved og til Fod,
Saa var hin Roses Bei betegnet af dens Blod;
Den høied og sit Hoved, det var mod Korset ned,
Da ofrede sit Liv den største Kjærlighed.

Snart nitten hundred Vintre har listet om med Vaar,
Den hist i Himlens Have i Blomster evig staar;
Men hist det, o du Hjerte, bedækt af Is og Sne,
At Julerosen kommer jo midt i Vintrens Bei!

[L. L. i Brønd.]

Bekjendtgørelse.

Nordre Pac. Specialkonferens, møder hos Past. V. C. Fosli i Stanwood Washington Kl. 9 den 9de August; og Mødet varer til om Eftermiddagen den 15de August. Kirkeindvielse Søndag den 12 August, hvorfor alle Prester anmodes om at tage sine Prestekæder med.

En betydelig Del af Tiden vil blive anvendt til offentlige Møder i Menigheden til Behandling af saadanne Emner som: Ungdommens Bevarelse for Kirken. Den rette Lægmandsvirksomhed o. s. v. Forhandlingsgenstande i Prestekonferensen vil vel fornemmelig blive vor indre Mission og Pacific Lutheran University og desuden andre Ting som maatte komme op til Behandling.

Det var oprindeligt bestemt, at Konferensen skulde holdes i Parkland og begynde den 1ste Aug., men Kirkeindvielsen i Stanwood gjorde en Forandring af Tid og Sted ønskelig. Parkland faar med Guds Hjælp sin Del af saadanne Møder til Høsten. B. Risjen.

Aldrig alene.

(Fra tysk)

Hun var ganske alene dertil gammel, syg og fattig! Dette var alt, hvad jeg vidste om hende, da jeg betraadte hendes lille Kammer. Dette Kammer var meget trangt og dog saa Bæggene ved første Økast saa kolde nøgne og tomme ud; af Bøhave var der intet andet end en Seng, et Bord, to Stole og en gammelbøags Kuffert.

En svag Kvinde reiste sig med Besvær fra en af Stolene. Det var en meget liden, høiet og mager Skikkelse. Hvor ganske anderledes har hun ikke engang seet ud? Hendes hele Liv var jo ikke henrundet i Ensomhed. Hun havde engang ved sin Mand's Side levet i sin friske Ungdomskraft ligesom andre Kvinder. Glade Børn havde leget omkring hende, indtil alt var flygtet forbi som en Skygge, og hun var bleven ene tilbage. Og altsaa saa jeg paa denne lille høiede Skikkelse og bemærkede nu først, hvilke vidunderligt lysende, venlige Barneøjene, der straaledede mig imøde fra det gamle Ansigt.

At hun var alene, gammel, syg og fattig, havde jeg vidst, før jeg kom til hende, og foruden den ydre Gave, jeg bragte, havde det været mit Hjertes Ønske at kunne sige hende et passende Trøstens Ord; men nu saa der en saadan stille Klarhed over den Gamles Træk, at jeg ikke var istand til at trøste, da det saa ud, som om Trøst her slet ikke behøvedes.

Hun rose sit lille Kammer og sandt det meget heldigt, at det var saa trangt; thi naar hendes syge Fødder mangen Gang var meget saare og opsvulmede, saa kunde hun dog altid komme bort til Skorstener. Fra sin Seng kunde hun saa sat paa Stolen, fra Stolen kom hun strax til Bordet, fra Bordet til Kufferten og fra Kufferten til Skorstenen. Øste behøvede hun ikke engang at varme sin Mad, da nemlig venlige Naboer bragte den varm til hende.

Da jeg spurgte hende, om ikke dette Liv forekom hende altfor ensomt, drog der sig et Smil henover de gamle Træk og hun svarede: "Jeg er jo aldrig alene." Derved pegte hun

paa et Bælsprog, som hang over hendes Seng, og jeg løste: „S, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende.“

„Dette har han lovet mig, og det har han ogsaa holdt! Han lader mig aldrig være alene!“ sagde den Syge med fagte og bevæget Stemme.

Jeg var kommen for at trøste, men en Anden havde allerede udført Trøstergjerningen, og da jeg aiter gik bort fulgte mine Oplevelser i det trange Kammer med mig, og se, det var en levende Utlæggelse af Salmens Ord: „Hvem har jeg i Himlene? og lge med dig har jeg ikke Lust til Noget paa Jorden. Forsvælgter mit Kjød og mit Hjerte, saa er Gud mit Hjertes Klippe og min Del evindeligt.“ Sal. 73. 25. 26

Bidrag til Pacific Lutheran University.

Bed Prof. Meyer Brøndvig fra Past. Gullebøes Kald
 Collection \$10.53 Mrs. S. Helvorsen \$5, Richard
 Nilson, A. Tostenen, Mrs. C. M. Ingelbert, hver \$1,
 Christ Ingelbert \$1.50, John Jacobs \$5, lig. \$25.00
 (To furnish a room named „Marengo Congregation“)
 from the „Pige forening.“ Sioux Rapids—Rev. Ot-
 telsen 25.03
 (For a room named „Little Sioux Valley Pige fore-
 ning.“)
 Fra Hjelmsbergs Mgh. Huseby, Ja. Rev. Gullebøes
 Collection \$20.54, J. Helland, Peter Apsland hver
 1\$, Emelia Gullebøes 5c Elias Apsland \$2. 24.59
 Fra John Larsen, Espial, S. D. og Mons Torkelsen,
 hver \$5. 10.00
 Bed T. C. Satra fra Brustat Menigheds Kvindefore-
 ning 10.00
 Bed Terje Olsen, Parkland Wash. fra L. D. Thor-
 pe, W. Amar, W. Am. 10.00
 Bed G. D. Kustad, Bed Past. Kustad \$1, Bed Past.
 Hilmen \$5 Bed P. H. Koren fra C. Lomne \$5, Bed
 Past. P. H. Dahl \$1, Bed Past. D. Juul \$10, fra
 Medlemmer af St. Petri Mgh. Story City, Ja.
 \$12.50, Bed Past. Wielse \$4.50, Bed Past. C. B.
 Jacobsen \$1, Bed Past. P. Koren \$5, Bed Past. T.
 A. Torgersen \$5, Bed Past. D. Ekrem \$3, Bed Past.
 J. A. Thorsen \$1, lig. 54.00
 Bed Past. Tønnesen fra Gjermund Olsen, Geneser,
 Idaho 100.00
 (Deras til Jhatsættelse af et Bærelse \$50.)

\$258.63

For solgte Souvenirs.

Past. N. Pedersen, Silverton \$1.00
 Amund Olsen Hazen, Alban, Wis.50

\$1.50

Parkland, Wash. 9 Juli 1894. L. Larsen, Kasserer.

L. Tønnesen, Rockford, Spokane Co, Wash.
 Carlo M. Sperati. New Whatcom, Wash.
 L. C. Foss, 1819 Donovan Ave. Fairhaven, Wash.
 P. Isberg, Stanwood, Snohomish Co. Wash.
 Carl Hvel, Everett, Wash.
 J. J. Kvam, 1638, Twelfth Street, Seat-
 tle Wash.
 E. Ballestad, 1522, G. Street. Tacoma
 Wash.
 L. Nissen, W. 5th St. Astoria, Oregon. ligeoverfor
 Jimmie Kirken.
 A. D. Dolven, Cor. E. Grant & 10th Str. Port-
 land, Oregon
 N. Pedersen, Silverton, Marion Co, Oregon
 D. Ottersen, 702 Fifth Street,ureka,
 California.
 D. Grønberg, 1631 Howard Str, San
 Francisco Cal.
 J. A. B. Dietrichson 1371 Tenth Street
 Oakland, Cal.
 J. Johansen, Box 487, Fresno, California
 J. C. Wøhl, Haywards, Alameda Co. Cal.

Metropolitan

—: Savings —: Bank. —:

(Incorporeret 1887.)

Theaterbygningen Hjør't af 9 og C St.

Aaben daglig fra Kl. 10. til 3.

Lordag fra Kl. 10. til 12 og 6. til 8. Aften.

Indbetalt kapital	\$100,000
P. H. Caesar.	President.
C. W. Enos.	V. President.
G. S. Selvig.	Cashier
P. H. Vandervitt.	Ass't Cashier.

Directors.

Dowmer C. L. Stiles, C. W. Griggs, J. W. Anderson
 G. L. Holmes, Theo. Rosmer, Geo. P.
 Eaton, P. H. Caesar, C. W. Enos,
 Jas. Le P. Johnson.

6 per cent Rente

Renterne udbetales kvartalsvis i Januar, April, Jule
 og Oktober. Pengene udlænes paa længere Tid samt paa
 maanedlige Betalingsvilkkaar. Anvisninger paa alle Stedri
 i Europa. De skandinaviske og det tyske Sprog tales.

The Lutheran University Herald.

udkommer to Gange om Maanedn og koster for-
 sludsvis 50 cents per Aar.

Alt, som vedkommer Bladets Redaktion, sendes til N.
 Christensen—Betaling for Bladet, Bestillinger, Dvsfigelser
 o. l. v. sendes heretter til Rev. L. Larsen, Parkland,
 Pierce County, Washington.

Subskribentsamlere saar paa 5 betalende Abonenter den Sta-
 frit. Send ind straks Penge for en Aargang, 50 Cents.

Entered at the post-office at Tacoma, Wash., as
 second class matter.